

LATVIAS

No. 23. Metai X

Gegužēs-May 31, 1930

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Sekmadienis Po ŽENGIMO DANGUN ŠVENTĖS.

L e k c i j a .

I PETRO 4, 7—11.

MYLIMIAUSIEJI: Būkite išmin-tingi ir budrūs maldoje. Bet vi-supirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė už-dengia nuodėmių daugybę. Bū-kite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite kits kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugeriopos Dievo malonės už-vaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaipo Dievo žodžius; jei kas eina tarnystę, tai tedarai kaipo Dievo suteikiamąją galia, kad visame būtų pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų.

E v a n g e l i j a

JO. 15, 26—16, 4.

ANUO metu tarė Jėzus savo mo-kytiniamis: Kuomet ateis Ramin-tojas, kurį aš jums siųsiu, jį liūdys apie mane. Ir jūs liūdy-site, nes nuo pat pradžios su manim esate.

Tai jums kalbėjau, kad nesipiktintu-mėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kurs jus už-muš, tarsis tarnaujamas Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus jū valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

JO EM. JURGIS KARDINOLAS MUNDELEIN,
CHICAGO'S ARKIVYSKUPAS.

J. Em. Chicagos Arkivyskupas savo ra-štu į Arkivyskupijos klebonus pranešė, jog Padėkos Dieną (Decoration Day) 30 geg. ir Nepriklausomybės Dieną 4 liepos, kurios iškilmės šiemet įvyksta penktadieniais, duoda visiems Chicagos Arkivyskupijos tikintiesiems dispensą nuo pasninko. Tas dvi dieni šiemet Chi-cagos Arkivyskupijos Katalikai gali va-lgyti su mėsa.

Maldos Apaštalytės Intencija.

BIRŽELIO mėnesyje Maldos Apaštalytės nariai melsis už promotorius, platintojus. Išganytojas teikėsi apreikšti šventai Margarietai Marijai Ala-coque, ką Viešpats Jėzus yra parengęs Jo Švenčiausios Širdies garbintojams ir apaštalam. Ji sako: "Jis leido man pamatyti daug vardų, kurie šv. Širdyje buvo įrašyti troškimu skleisti Jo garbę, todėl niekuomet nebus leista jų iš ten išbraukti. Jis atidengė man meilės ir malonių turtus asmenims, kurie Šv. Širdžiai pasišvenčia ir pasiaukoja tam, kad, kiek tik galėdami, Jai gamintų garbės, meilės ir šlovės."

Be galo didelę Jėzaus meilę supratę, jie platina žmonių tarpe tą dievišką ugnį — meilę: "aš atėjau ugnies siųsti į žemę ir kogi norėčiau, jei ne kad kurentųsi? (Luk. 12, 49). Kurie padeda Dievo meilės ugnį įkurti žmonių širdysna, — tie apaštalauja, artimiau vienijasi su Išganytojumi ir Dievu: "jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės" (Jon. 14, 23). Bet pasitaiko, jog ir karštieji Šv. Širdies apaštalai apvėsta; sumažta jų uolumas, o gyvenimo rūpesčiai ši reikalą nustumia į šoną; tada Maldos Apaštalytė toje parapijoje sumažėja. Visai yra tinkamas dalykas, kad prašytume Maldos Apaštalytės promotoriams gausėsiu Dievo malonių, kad atnaujint savo uolumą, suburtų dar didesnę skaičių Jėzui. **V i s i Š v e n č i a u s i o s Š i r d i e s g a r b i n t o j a i i r m y l ė t o j a i d e g a u o l u m u, n o r ė d a m i p l a č i a i p a s k e l b t i J ė z a u s Š i r d i e s b e g a l o d i d e l ė m e i l ė, n o r i t a m e i l e u ž d e g t i š a l s t a n č i a s s i e l a s i r j a s p a t r a u k t i p r i e D i e v o.**"

Negana pasiimti padalint mėnesinę intenciją, būti pamaldose ir susirinkime, — reikia degti meile prie Jėzaus Širdies ir ieškoti vis naujų Jai sielų. Kiekvienas

augimas yra gyvybės ženklas. Jei jūsų parapijoje Maldos Apaštalytė auga, bus aišku, jog Promotoriai veikia garbingą darbą. Būtinai reikia pasistengti Išganytojo meilę įnešti į kiekvienus namus, į kiekvieną šeimą. Jūs, Brangūs Promotoriai, jau žinote, kaip reikia organizuoti, kaip ieškoti naujų sielų Jėzui. Padvigubinkite savo uolumą birželio mėnesyje. Sudarykite, susitarę su savo dvasios vadu—klebonu, jaukias šv. Širdies pamaldas birželio mėnesyje, o ypač Šv. Jėzaus Širdies šventę. Ji bus šiomet birželio 27 dieną. Tą dieną reikia pamaldų metu kalbėti Šv. Tėvo skirtą "Atsilyginimo maldą." Ją galima gauti atskirai "Draugo" knygyne, arba galima ją rasti kun. Prof. J. Vaitkevičiaus parašytoje knygelėje apie Šv. Širdies Intronizaciją. Knygutė vadinasi: "Intronizacija." Jos kaina 30c. Galima gauti "Draugo" knygyne. 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Toje knygelėje yra taipgi Maldos Apaštalytės pamaldos, šeimynų pasiaukojimas Šv. Širdžiai su labai gražiais paaiškinimais.

Šv. Tėvas, Pijus XI, skatina visus melstis birželio mėnesyje už Maldos Apaštalytės Promotorius. Dieve duok, kad jų kas kart daugiau atsirastų.

Brangieji, Jūsų darbas bus daug vaisingesnis, jei pasirūpinsite turėti daugiau lapelių su mėnesine intencija, negu yra Maldos Apaštalytėje narių, ir tuos lapelius įteiksime tiems, kurie mažai ką nusimano apie šį kilnų apaštalavimą. Jei gu Jums atrodo, jog kuriai šeimynai vertėtų daugiau parodyti dvasinės pagalbos ir globos, o patys tai padaryti gyvu žodžiu neišgalite, pasirūpinkite, kad jiems į namus pareitų nuolatinis misijonierius, savaitraštis "Laivas." Jame telpa taipgi platesni paaiškinimai mėnesinių intenci-

jų. Eina kas savaitė 16 pusl. didumo ir kainuoja \$2.00 metams; \$1.00 pusei metų. Adresas: "Laivas" 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tegul nelieka nei vienos katalikiškos lietuvių šeimynos, nepasivedusios Šv. Širdies globai. Tegul visi pažįsta gausią

Kristaus Širdies meilę, tegul visi skaito bent vieną tikrai katalikišką laikraštį, nes toks laikraštis atlieka pastovaus misijonieriaus darbą.

Į darbą tat, Brangieji, kad Jėzaus Širdies meilė viešpatautų visų lietuvių širdyse.

Atsiteisimo Malda.

ALDŽIAUSIAS Jėzau, kurio meile apipilti žmonės nedėkingai už ją atsimoka didžiausiu užmiršimu, apsileidimu ir niekinimu, štai mes, puolę prieš Tavo altorių, trokštame ypatingu Tavo garbinimu atlyginti taip nelemtą žmonių atšalinimą ir tuos įžeidimus, kurių iš visur patiria Tavo meilingiausioji Širdis.

Tačiau atsiminę, kad ir mes kartais esame buvę tokie pat nedorėliai, ir už tai iš didžio gailesčio susigraudinę, pirmiausia meldžiame, kad mums būtum gailestingas; mes trokštame noromis atsiteisti ne tik tai už mūsų padarytas nedorybes, bet ir už tų, kurie, toli nuklydę nuo išganymo kelio, savo netikėjimo apakinti, arba visai nenori Tavo pripažinti savo Ganytoju ir Vadu, arba, laužydami krikšto pasižadėjimus, yra metę maloniausiąjį Tavo įstatymo jungą.

Trokšdami atsiteisti už tas visas nedorybes, mes rūpinsimės atlyginti už kiekvieną jų skyrium: už gyvenimo ir elgesio nepadorumus ir begėdiškumus, už didelę daugybę nekaltoms širdims užstatytų žabangų, už keiksmus ir piktžodžiavimus, taikomus Tau ir Tavo Šventiesiems, už šmeižtus drabstomus į Tavo Vietininką ir visą kunigiją, už dieviškosios meilės Sakramento niekinimą ir jo įžeidimus baisiomis šventvagystėmis, pagaliau už viešus tautų nusikaltimus, užgaunančius Tavo įsteigtosios Bažnyčios teises ir val-

džią.

Kaip gera būtų, kad tas nedorybes mes galėtume savo krauju nuplauti! Dabar gi, kad už įžeistą Dievo garbę atsiteistume, mes Tau duodame tą patį atlyginimą, kurį Tu kitados esi davęs Dievui Tėvui ant kryžiaus ir kurį kasdien atnaujini ant mūsų altorių. Prie to jungiame Švenčiausios Panos Motinos, visų Šventųjų ir teisių krikščionių atlyginimus ir nuoširdžiai pasižadame, už savo pereitojo gyvenimo ir kitų nuodėmes ir už Tavo tos didžios meilės nepaisymą su Tavo malonės pagalba, kiek tik pajėgsime, atlyginti. tvirtu tikėjimu, skaisčia dorove, tikslu Evangelijos įsakymų, ypač meilės įsakymo, vykdymu; be to, pasižadame, kiek tik įstengsime, neprileisti, kad kas Tave įžeistų, ir, kiek tik galėsime, patraukti kuo daugiau žmonių, kad Tave išpažintų.

Priimk meldžiamas, maloningiausias Jėzau, per Švenčiausiąją Paną Mariją Atitaisytoją, mūsų Tarpininkę, šio atlyginimo, einančio iš geros valios, duoklę ir savo didžia ištvėrmės malone padėk mums Tave ištikimai garbinti ir Tau ligi mirties tarnauti, idant pagaliau visi mes nueitume į Tėvynę, kur Tu, Dievas, su Tėvu ir Šventąja Dvasia gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

Šv. Tėvas Pijus XI geg. 8 d. 1928 m. įsakė kasmet kalbėti šią Atsiteisimo Maldą visose bažnyčiose ir kelyčiose iškilmingose pamaldose švenčiausios Jėzaus Širdies šventėje.

Mūsų Motina.

URIS mūsų nežino, ką reiškia turėti meilingą ir ištikimą motiną? Motinai, kuriai mes galėtume pavesti savo džiaugsmus, skausmus, mintis ir veikimus, kurie paliečia mūsų širdis. Motina, iš kurios semtume patarimų, pagalbą ir suraminimą. Gal ne vienas mūsų jau seniai esame palaidoje mylimą motinėlę į amžiną guolį, ilsėtis, bet jos dorybės su mumis visuomet pasiliks.

Kaip brangi mūsų gyvenime motina, rodo sekantis atsitikimas. Viena daili Paryžiuje mergelė gulėjo mirties patale. Jos visas gyvenimas buvo praleistas tuščiuose, net nuodėminguose pasilinksminimuose. Kad ją nuo mirties išgelbėjus, buvo pakviesti garsiausi to miesto gydytojai. Bet jie paskelbė, — ligonei nėra vilties išgyti. Vienas gydytojų jos paklausė: — “Gal jūs ko norėtumėte?” Ji atsakė, norinti pamatyti savo motiną. Tuoju buvo pakviesta motina, paprasta kaimiečio žmona iš Bretanijos. Ilgai senelė klūpojo prie savo mirštančiojo padykusio kūdikio ir karštai meldėsi. Sujaudinta duktė atliko atgailą, susitaikė su Dievu ir ramiai, motinos prieglobstyje, užmerkė akis.

Yra vaikučių, kurie niekuomet nepažino savo motinėlės. Ji mirė pirm laiko, neduodama jiems progos suprasti brangios motinos meilės. Norint tokius vaikučius palinksminti, reikia jiems dažnai kalbėti apie motiną. Jiems yra džiaugsmas šį tą apie ją išgirsti. Kiekvienas vaikas pageidauja ką nors apie savo motinėlę sužinoti.

Mūsų žemiškos motinos su mumis negali visados būti: jos turės mus apleisti žiaurios mirties parblokštos. Bet Dievas dar davė mums nepaprastą Motinėlę. Sus myli, net didžiausius nusidėjėlius. Ji

Šitoji motinėlė niekuomet nemirs, ji vibudi už mus, mus suramina skausme ir saugoja nuo blogo. Žinodama, kas mums yra gera, tą mums ir duoda, nes Ji iš Dievo visko gali gauti. Kas gi yra šitoji Motina? Ji yra visų tautų išrinktoji, kurią Dangaus pasiuntinys paskelbė: “Palaiminta tarp moterų!” Tai žmonijos Gėlė, be nuodėmės Ieva, Šventoji Marija, Dievo Motina.

Lai visos Krikščioniškos motinos veda savo vaikučius prie tos galingosios Dangiškosios Motinos. Jei žemiškos motinos išmokins savo vaikučius turėti Mariją už tikrąją Motiną, tada mirties valandoj galės savo akis ramiai užmerkti, nors ir turėtų palikti savo našlaičius vargšais, be jokių žemiškų turtų. Daugelyje vietų yra paprotys tuoj po krikštų nešti kūdikį prie Švenčiausios Panelės Altoriaus ir paaukoti jį gerajai Motinai. Tai gražus, maldingas ir sektinas paprotys!

Marija iš tikrųjų yra visos žmonijos gailėstingiausioji Motina, kurią pats Dievas mums už motiną paskyrė. Ji yra nekaltųjų prietelė, jaunuomenės globėja, nusidėjėlių užtartytoja bei suramintoja ir mirštančiųjų pagalba.

Maža žmonių turi laimės turėti žemiškos motinos pagalbą mirties valandoj. Bet Dievas visiems davė Dangiškąją Motiną, kad mums pagelbėtų paskutinėj valandoj. Del šitos priežasties, mes kasdien kalbame: “Sveika Marija, melski už mus nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandoj.”

Vienas kunigas pasakojo: — Aš žinojau apysenę, pavargusią motiną. Kasdien po Šventų Mišių ji viena pasilikdavo bažnyčioje ir klūpodama meldėsi prieš Sopingosios Motinos Altorių. Sužinojęs

jos skausmą, vieną dieną jai tariau: — “Jūs turite didelį pasitikėjimą Dievo Motinoj.”

— “Tėveli, ten aš semiu suraminimą daugelį metų,” — ji atsakė rodydama į Sopulingosios Motinos Stovylą. “Jūs žinote mano sopulius; jie tik pasibaigs su mano gyvybe. Aš esu patenkinta suraminimais, kurių kasdien ieškau ir randu pas Sopulingąją Motiną. Maldauju sau nuo Marijos stiprybės prieš pagundas ir lai-

mingos mirties.” — Vėliau aš ją mačiau mirštant su tokiu sielos ramumu ir stipriu tikėjimu, kad visi iš nustebimo susigraudino.

Paprasta moteriškė, kuri turėjo taip tvirtą pasitikėjimą Dievo Motina, yra geras visiems pavyzdys. Ir mes savo visuose reikaluose, gyvenime ir mirties valandoje, turime šauktis savo gerosios Dangiškosios Motinėės — Marijos.

Pranas Skruodenis, M. I. C.

Motina Dievo Malonės, melski už mus!

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

Rūstaus asmens žodžiai yra rūstūs, nemandagūs, storžieviški, įžeidžiantieji, pilni akiplėšiškumo ir mėtomi be atodairos; jisai nepaiso, ar jie teisingi ar ne; gana jam to, jog pasakė, išliejo tulžį ir aprimo kuriam laikui.

Nuolatos mąsto apie kerštą, džiaugiasi, artimui turint žalos, skriaudos. Kartais prisimena savo kartų gyvenimą, ir jį ima noras velyk mirti ir pabėgti nuo visų sunkumų; pakyla pagundos sutrumpinti sau gyvenimą; įsižeidžia kiekviena teisinga pastaba ir to asmens širdyje, nevaldančio savo rūstybės, kyla didelis sumišimas.

Barniai, riksmas, piktažodžiavimai artimui ir keiksmai prieš Dievą ir šventuosius taip-gi kyla iš nevaldomo piktumo, rūstybės. Toji siela apserga, pasidaro nekantri ne vien su žmonėmis, bet ir su negyvais daiktais, mašinomis ir įvairiais darbo įrankiais, taip-gi su gyvais daiktais, k. a. gyvuliais.

Ne pas visus rūstybėn palinkusius asmenis pasireiškia toji stambi yda siutimo laipsnyje. Tik tos širdys, kurios atsižada Dievo, viešai laužydamos Dievo įsakymus, pavyde, neapykantoj, keršte ir rūstybėje prieina pasitimo.

Daugiau yra tokių žmonių, kurie, nesuprasdami rūstybės ydos pavojų, ją pasiduoda.

Labai mažai yra pamaldžių sielų, kurios tyčiomis rūstybei pasiduotų. Dažniausiai jose kyla rūstybė iš teisingos priežasties, norint pataisyti nusikalstančius, uždedant jiems pabaudas, ar teikiant pabarimus; bet sumišusi širdis neišlaiko pusiausvyros ir baudžia daugiau, negu užsitarnauta.

Kodėl taip įvyksta? Nes rūstybės aistra daugiau vadovaujasi padidintais vaidentuvės vaizdais, negu protu ir jo teisingu sprendimu.

Reikia vengti rūstybės, nes ji dažniausiai būna neteisinga ir todėl yra

nuodėminga. Be to, ji veda į daug kitų nuodėmių.

Rūstybė yra polinkis keršyti. Jeigu pasiduoda proto teisingiems nurodymams, tuomet rūstybė nėra bloga; bet jeigu nepaiso proto sprendimų, — ji yra bloga. Netvarkinga ir nuodėminga rūstybė pasidaro: a) iš atžvilgio į bausmę, pav. nori bausti kaltininką daugiau, negu nusikalto, arba visai nenusikaltusį, ne sulig teisėta tvarka, ar su blogu tikslu. Tikrasis bausmės tikslas turi visuomet būti: teisybės užlaikymas ir nusikaltimo atitaisymas.

b) Iš atžvilgio į rūstavimo būdą. Jeigu savo širdyje, ar išoriniai nesusivaldo, per daug karštai ima rūstauti, nors būtų teisingoji priežastis, — be nusikaltimo neapsieis.

Pirmuoju atžvilgiu daromoji neteisybė gali būti atleidžiamoji nuodėmė, jeigu duotoji bausmė yra nežymi, pav. už plaukų patraukimas; gali būti mirtinoji nuodėmė, jeigu neteisingoji bausmė yra žymi, didelė, skaudi, žodžiu — smarkiai įžeidžianti teisingumą.

Jeigu širdyje sukilo rūstybė, bet nepasireiškė nei kokiais keršto veiksmais, tokia rūstybė yra atleidžiamoji nuodėmė, mokėna šv. Tomas (2. 2. q. 158. a. 3.).

Iš neteisingos priežasties kilusi rūstybė išeina iš teisingumo ribų, ji yra neteisinga, nuodėminga. Supykęs žmogus daugiau panašus į gyvulį, negu į protingą Dievo kurinį. Šv. Gregorius Didysis sako, „Rūstybėje nustojama išminties, aptemsta protas, kas darytina — neišmanoma, nustojama gyvenimo, apsilenkiama su teisingumu, netenkama bendrojo gyvenimo malonumo, santaika sulaužoma, Šventosios Dvasios malonės pašalinamos.“ (pal. Moral. 1. 5. c.).

„Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme,“ sako Išganytojas. Kasgi tąjį piktumą imtų reikšti įžeidžiančiais artimą žodžiais, sunkiai nusikalstų, nes Išganytojas sako: „kas sakytų: Beproti! bus smerktinas į pragaro ugnį“ (Mat. 5, 22).

Priemonės rūstybei nugalėti. Rūstybė yra stambių nuodėmių versmė. Siekdami tobulumo, privalome tą nuodėmių versmę pašalinti. Šaliname gi tokiu pat būdu, koku rūstybė įsigali širdyje. O tai įvyksta valioje — širdyje, kalboje ir darbuos.

1. Pašalinkime rūstybės priežastis iš savo širdies, suvaldykime norą kenšyti. Jeigu artimas blogai padarys, nesvarstykime ir neteiskime jo greitomis. Blogi yra patarėjai protui šiuo atveju vaidentuvė ir jausmai. Valdykime juos, kaip dera protingam žmogui.

2. Tyla yra čia brangesnė už auksą. Pirmam pyktumui užėjus, pasirūpink jį nugalėti, sulaikant savyje, netariant nei vieno aštraus žodžio. Kaip gaisro negalma užgesinti žibalu, aliejumi ir panašiais riebalais, taip negalima užgesinti piktumo įžeidžiančiais, rūščiais, nemandagiais žodžiais. Juo daugiau išmoksime tylėti skaudžiose valandose, juo greičiau savo palinkį į rūstybę nugalėsime.

3. Vengk barnių su artimu, nesibark. „Nesiduok apgalėti savęs piktumu, bet apgalėk piktą gerumu,“ mokina šv. Povilas (Rom. 12, 21).

4. Nesikabinėk prie artimo žodžių, ar jo netikslių darbų. Žiūrėk, kad iš tavo burnos neišeitų keiksmo žodis ir kitų neapkalbinėk. Rūpinkis turėti švelnią sąžinę, ramią ir gerą širdį, nes iš blogos „širdies išeina piktos mintys... vagystės, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai,“ (Mat. 15, 19) sako Išganytojas. „Meskite šalin visa: rūstybę, norsą pyktį, piktžodžiavimą, begėdišką kalbėjimą iš savo burnos,“ mokina tautų apaštalas (Kolos. 3, 8.)

5. Būk mandagus su visais ir visur. Nugalėk artimo įsikarščiavimus, nemandagumus malonių veidu, ramiu žodžiu, nusileidimu. Tie dalykai teiks V. Dievui daugiau garbės ir tau naudos negu priešo nugalėjimas skaudžiais žodžiais, ar nemandagiu pasielgimu.

6. Nesusipratimui ir piktumui kilus, greitai susitaikink su savo artimu. „Jei rūstinatės, tai nenusidėkite. Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės.“ (Efez. 4. 26).

7. Visame matykime Dievo Apveizdą. Jei-gu V. Dievas daleidžia, kad artimas mus pa-juoktų, skriaustų, žinokime, jog kilnia širdimi nugalėję sunkenybes, susilauksime gausios V. Dievo palaimos.

8. Papraskime dažniau prisiminti Išganytoją Jo kančios metu. Kiek Jisai kentėjo? Be galo daug. O ar piktžodžiavo, išmėtinėjo? Ne. „Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiai.“ (1 Petro 2, 22-23.)

Patsai Išganytojas ragina mus: „mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio“ (Mat. 11, 29.)

27. Apsirijimas.

Kas yra apsirijimas? Yra tai netvarkingas skonies pojūčio patenkinimas. Visi sveikų pojučių žmonės turi skonies pojūtį; visi esame palinkę patenkinti jį, atskirdami, kas mums yra gardu ir negardu.

Skonies pojūtis apima pirmiausiai visus valgius ir gerimus, o toliau — narkotikų, t. y. tabako ir kitų nuodingų augalų rūkymą.

Netvarkingas valgio naudojimas, norint vien skonies pojūtį patenkinti, o nežiūrint, ar sveikatai naudingas ir reikalingas valgis, ar ne, — yra tikroje prasmėj apsirijimas, persivalgymas.

Kas-gi vartoja svaigalus ne savo sveikatos delei, bet vien gomurį patenkinti, — pasigeria, apsvaigsta, protą sumažina arba visai jo laikinai netenka. Nors Katalikų Bažnyčia nedraudžia tikintiesiems valgius, ar gėrimus, bet draudžia persivalgymą ir pasigėrimą. Iš visų ji reikalauja, kad visi elgtųsi protingai kaip rimtiems žmonėms pritinka ir tuo pat laiku įsakmiai pataria susivaldyti, susitūrėti nuo visų svaigalų. Ji pataria pasninką ir blaivybę.

(Bus daugiau).

Amžinoji Lemputė.

Vakar buvo iškilmė. Užėjus nakčiai upė Yo-Ba (Kinijoje) pasidarė kaip užburta. Tik pasakose tokių galima buvo rasti. Čia gi ji ištikrųjų tokia buvo. Visa upe, kaip tik užmatyti, plaukė milijonai mažučių, įvairiaspalvių lempučių. Rausvos, žalios, auksinės, raudonos, mėšvos ir baltos maišėsi tarp savęs. Jos, kaip ugniniai vabalėliai, šokinėjo ir mirgėjo ant vandens paviršiaus.

Nakties tamsoje tas reginys buvo nepaprastos grožės.

Lemputės uždegė ir paleido ant vandens Buddhistų vienuoliai. Jų šviesa turėjo nušviesti vandenų pasaulio tamsas. Jos reiškė aukas skenduolių dvasioms. Jos turėjo apšviesti joms kelią į rojų. Tai pagonų iškilmė.

Suskambėjo kaž kur varpas. Jo garsas aidėjo nakties tyloje. Tai buddhistas tyruolis turi užgauti varpą šimtą aštuonis kartus vandens dievaičio garbei.

Bet štai ana ten visuomet ant vietos spingsi vandenyje raudona šviesa. Ji — tai atspindis amžinosios lempelės, kuri dieną ir naktį žiba kopytėlėje.

Ši stovi ant pat upės Yo-Ba kranto. Čia gyvena Amžinoji Meilė — Kristus. Lempelės šviesa yra Jo sargibinis. Ji pasako visiems, kad čia yra amžinosios laimės Viešpats.

Yuen Sen.

Vakar apleido šį pasaulį vienas mūsų prietelis. Yuen Sen buvo 12 metų vaikutis. Jis buvo vienturtis. Jis gyveno kokią mailę atstu nuo manęs ir Yo-Ba.

Keli mėnesiai atgal Yuen Sen ir aš pasidarėme dideli draugai. Pavakariais aš dažnai vaikštinėjau po laukus.

Daug kartų aš sutikau tą vaiką. Jis prižiūrėjo savo tėvo jautį. Jis jį girdė upėje ir šērė po dienos darbo.

Kada mudu pasilikome draugais, jis man parodė savo turtus: bažanto lizdą kviečiuose, duburį išsimaudyti upelyje ir vietą, kurioje erelis buvo sugautas.

Turint liuso laiko, daug kartų mudu sėdėdavom ant upelio kranto, žiūrėdami kaip drugeliai ir mašalai šokinėjo ant vandens. Aš pasakojau jam istorijas apie tolimus kraštus: apie važinėjimą rogėmis žiemą; apie kalnus ir kalnelius; apie vandenkričius, besiveržiančius žemyn į pakalnes, apie vaikų ir mergaičių žaislus laukuose; apie laivus ant didžiųjų vandenynų ir baisias audras, kurios mēto laivą kaip skiedrą.

Labai jam patiko ir nuolatos troško girdėti istoriją apie Betliejaus Vaikelį, apie tą didžiausią Dievo meilę ir Bėgalinę Auką ant Kalvarijos.

Kada aš kalbėdavau apie Vaikelį Jėzų, Yen Seno akys atsiverdavo plačiai.

Vieną kartą jis atėjo pamatyti mane kopytėlėje ant Yo-Ba kranto. Aš jam parodyčiau mano mažutę bažnytėlę ir amžinąją lempą prieš altorių.

“Šis yra mažutis Vaikelio Jėzaus namelis,” aš jam pasakiau. “Gal čia dažniau ateisi, Yuen Senai ir parodysi, kad tu jį myli.”

Rekolekcijos.

Turėjau keliauti į mūsų metines rekolekcijas į Hanyang. Man sugryžus iš ten Yuen Seno tėvas aplankė mane. Jis yra pagonis ir aš jo nebuvau niekur dar sutikęs.

“Kada gryžai, Tėve?” jis užklausė manęs.

“Apie dvi ar trys dienos atgal,” atsakiau aš jam.

“Aiyah, Aiyah!... Kaip gaila, kad aš to nežinojau!”

“Kas, kas atsitiko?” klausiau aš.

“Mano sūnus, tavo draugas Yuen Sen, mirė. Jis mirė pereitą naktį. Jis buvo mūsų vienatinis kūdikis. Aš jį mylėjau už viską labiausia... Tūkstančiai prašeikimų ant Buddhos... Mano vienatinis sūnus ir Buddha neišgelbėjo jo!”

“Apie dešimts dienų atgal jis parėjo namo blogai besijausdamas. Aš maniau, kad tai nieko svarbaus. Ryto metą jis jau negalėjo keltis; ir panašiai toliau. Atėjo daktaras ir pasakė, kad vaikas saulės karščio užgautas. Kasdien Yuen Senas klausė apie tave, tėve, ir prašė tave surasti. Tris kartus aš čia atėjau, bet tu buvai Han-yange. Aš troškau padaryti viską savo sūnui, tėve. Aš norėjau keliauti į Han-yangą, bet bijojau, kad nesugryšiu į laiką. Mano vaikelis... jis verkė šaukdamas tave ir kitą kokį-ne-kokį draugą Jėzų. Ai, tėve, kaip gaila, kad aš nežinojau, jog jau esi namieje! Gal būtum išgelbėjęs mano sūnų!”

Raminau nelaimingąjį tėvą, kaip galėjau. Jis buvo pagonis ir negalėjo mano ramino gerai suprasti. Bet aš jam papasakojau apie Dievo meilę. Išaiškinau jam apie Jo vienaičio Sūnaus Motiną. Pridėjau, kad Dievo Sūnus pasiėmė Yuen Seną už savo draugą į dangų.

Aš nežinau, kiek tas mano klausytojas suprato. Bet vienok jis daug susiramino. Yra kiekviename žmoguje įgimtas linkimas į krikščionybę. Taigi tiesos apie Dievo meilę ir Dangų, kad ir netobuliausiai suprastos, labai paveikė jį tėvo širdį.

Tikriausiai tikėjimo pradžia gavo

vieta jo širdyje. Vis tai per Yuen Seną. Jis pasėjo sėklą. Skausmo ašaros ją suvilgė.

Suprantama; joks katekistas nebūtų padaręs šventąjį Jėzaus vardą taip svarbiu ir atmintinu tam dar pagoniui tėvui, kiek padarė jo mažutis sūnus, kuomet mirdamas šaukėsi Jėzaus Vardo. Tėvas niekuomet nepamirš to vardo. Kai jis mirs, galimas daiktas, kad tas vardas bus jo lūpose.

Ką pasakyti apie patį Yuen Seną? Aišku. Jis gavo troškimo krikštą. “Kasdien Yuen Senas šaukėsi tavęs, tėve... Jis šaukėsi savo draugą, kurį vadino Jėzum.”

Pereitą naktį, kuomet aš žiūrėjau į lempeles, keliaujančias į platųjį vandenyną, aš nei kiek nepamaščiau, kad mano mažojo draugo siela jau plaukia į Amžinybės vandenį.

Yuen Sen, Yuen Sen, kaip tu pasuktinę naktį plaukei, ar matei vandenyse tą raudoną atspindį, žibančios prieš altorių Amžinosios lempelės? Ar Vaikelio Jėzaus balsas šaukė tave ir rodė kelią per tamsybes?

Misijonierius.

A. † A.

VINCAS KEREIŠIS

Nuolatinis Marijonų Kolegijos Remėjas, mirė Worcesteryje, Mass. Už a. a. Vinco sielą atlaikytos dvejios Mišios Marijonų Vienuolyne, visų-gi Remėjų prašome sukalbėti už jį po I Ražančiaus dalį.

Eucharistinis Kongresas.

Šiomet nuo gegužės 7 d. iki 11 d. Kartagoje, Afrikoje įvyko Eucharistinis Kongresas. Labai gražus ir įspudingas buvo Kongreso užbaigimas. Visą užbaigimo didybę padarė iškilminga procesija.

Ji prasidėjo nuo katedros 3:30 ir ėjo amfiteatro kryptimi. Ji mirgėjo nuo įvairumo. Civiliai žmonės visokių kraštų ir rasių. Eucharistijos Karžygiai ėjo baltuose rūbuose su raudonais kryžiais; mažos mergelės Pirmosios Komunijos rūbuose; Afrikos kariuomenės visokių kuonų karininkai įvairiausios spalvos uniformose; parlamentarei su trispalvėmis, visų žemės šalių kunigai ir visokio klimato ragavę misijonieriai.

Naujieji Kartagos Įsteigėjai.

Toliaus ėjo pažymėtinas būrys — Baltieji Tėvai iš Lavizeri. Jie atidarė Kristaus Tikėjimui duris į Afriką. Pasidėkojant jų uoliams darbams galėjo ten įvykti šis Eucharistinis Kongresas.

Procesijoje ėjo taip pat generaliai vyresnieji žymių vienuolių — Augustijonų, Cistersų, Trinitarų, Afrikos Misijų Kunigų, Rekolektų; visų Afrikos apskričių apaštaliniai vikarai, Saharos apaštalinis prefektas ir dykynių vyskupai. Vyskupų ir arkivyskupų ėjo nemažiau devyniasdešimt; Rennes, Neapolio, Palermo ir Paryžiaus kardinolai; Airijos, Belgijos ir Lenkijos primatai. Paskiausia procesijoje, popiežiaus vyčių ir Šventojo Grabo Vyčių, apsisiautusių ilgais baltais apsiaustais su Jeruzalės dideliu kryžium, ėjo kardinolas Šv. Tėvo pasiuntinys, aukštas, gražios išvaizdos vyras. Jis nešė Švenčiausiąjį sunkioje monstrancijoje, specialiai Tuniso parapijų Kongreso apeigoms dovanotą. Jos formą padarė Tėvas Delattre, Baltasis Tėvas, aštuonių dešimčių metų senelis, arkeologistas, kuris

dirbo daugiau penkių dešimčių metų, kad atstatytų senovės Kartagą.

Procesija apėjo apie amfiteatrą ir pasuko atgal į kalnelį. Visą laiką skambėjo giesmės garbei Šv. Sakramento.

Sugryžus katedron, baldakimas pranyko jos tarpduryje. Bet štai Kardinalas Legatas, turėdamas vis dar rankose Šv. Sakramentą, pasirodo ant balkono, kuris buvo pritaisytas prie rožinio lanko, ant didžiųjų durų viršaus.

Monstrancija tapo pastatyta ant aukšto sosto. Saulė žėrė į ją savo spindulius. Gi ji juos skleidė su žerėjimu į visas puses. Visa minia puolė ant kelių, palenkė galvas, atiduodama garbę savo Viešpačiui. Po giesmių Kardinalas Legatas palaimino su Švenčiausiu. Laiminimas nusileido iš aukštybių ant Kartagos, Tuniso ir už kalnų ant visos Afrikos ir visų šalių.

Ilgą valandą viešpatavo tylą. Bet kupinos džiaugsmo širdys negalėjo jos ilgiau išlaikyti. Iš tūkstančių krūtinų suskambėjo ir nuaidėjo trijumfo giesmė: "Laudate Dominum Omnes Gentes."

Sekmadienio rytą, geguž. 11 d. dešimtys tūkstančių žmonių priėmė šv. Komunią Tuniso ir jo priemiesčių bažnyčiose. Visose bažnyčiose tą dieną vienas iškilmingas Mišias laikė kuris nors vyskupas. Visiems priėmusiems Komunią tą dieną buvo suteikti yisutini atlydai.

Dešimtą valandą Kardinalas Legatas laikė iškilmingas šv. Mišias šv. Ciprijono Bazilikoje. Ši Bazilika yra ant pusiaukelio tarp katedros ir arabų sodžiaus Sidi Bou Said ir užima labai gražią poziciją. Iš tos vietos matyti puikiausių reginių į visas puses.

Ta Bazilika buvo sugriauta, sunaikinta. Jos žymės beveik buvo nelikę. Dvidešimt metų atgal Tėvas Delattre, vienuo-

lis, betyrinėdamas senovines vietas, atrado tos Bazilikos griuvėsius. Prasidėjo tuomet iškasinėjimai. Vėjų sunėšta žemė tapo iškasta ir išvežta. Surastos septynios navos. Sulužusios koliumnos (pilioriai) tapo atstatyti į savas vietas. Nekuorios buvo dar nuo 10 iki 12 pėdų aukščio. Jos turėjo dar daug senovinių dailės liekanų.

Be abejonės galima tvirtinti, kad ta Bazilika yra viena iš trijų, kurios buvo pašvęstos didžiam, garsiam ir šventam senovės Kartagos vyskupui.

Čia, vienoje tos Bazilikos koplyčioje, meldėsi ir ašaras liejo šv. Monika, itin tą vakarą, kada ją apgavo jos dar paklydęs sūnus Augustinas. Jis nuo tos Bazilikos nuėjo, palikęs motiną, neva sutikti prie laivo savo draugą, o tuom tarpu pats sėdo į laivą ir negryžo prie motinos.

Šio įvykio atminimui, kaip mini Augustinas savo "Išpažinimuose," ta Bazilika pavadinta "Šv. Monikos Ašarų Bazilika."

Šioje bazilikoje krikščioniškasis generolas Belisarijus praleido visą naktį besimelsdamas, kuomet jis Kartagą buvo atkovojęs iš Arabų.

Altorius tarp griuvėsių.

Sekmadienio Mišioms per Kongresą altorius buvo pastatytas tarp griuvėsių. Jis buvo gana aukštai. Kurion pusėn tik pasisūko prie altoriaus Kardinolas Legatas, visur jis sutiko galingus, gražiausius jūros, kalnų ir uikių klonių regionus.

Maldininkai, Kongreso dalyviai, susirinko bazilikos griuvėsiuosna ir tvarkiai susispaudė septyniose navose. Mišių pabaigoje Legatas visų Bendrojo Tėvo, Pijaus XI vardu suteikė apaštališkąjį palaiminimą ir atlaidus.

15 šimtų metų.

Eucharistiniam Kongresui pasibaigus

sekmadienyje, geg. 11 d., daug Kongreso dalyvių traukiniais, automobiliais, busais ir kitokiais būdais iškeliaavo į Boną, kad galėtų dalyvauti apvaikščiojime 15 šimtų metų sukaktuves nuo šv. Augustino mirties.

Bone yra Alzirijoje, kokia 220 mailių nuo Tunisijos ribų.

Tunise tęsėsi kitos iškilmės. Ten esanti kariuomenė negalėjo visa dalyvauti eucharistinėse iškilmėse. Tai gi ji po Kongreso atkeliavusiems svečiams padarė kariuomenės parodą. Maldininkams Kartagon liks daug šaunių atminimų 1930 m. gegužės mėnesio. Jie pamatė Afrikos gryžimą Kristui ir civilizacijai.

TUNIS. — Netoli nuo šio miesto, kokia 12 mailių, La Marsoje yra vasariniai Tunisijos Beyjaus (karaliaus) rūmai.

Geg. 7 d. vakare Šv. Tėvo Legatas, kardinolas Lepicier padarė Bey'ui vizitą; nukeliavo jį aplankyti. Kardinolą lydėjo pagarbos sargyba — francūzų kariuomenės raitelių kuopa, francūzų generolas, kardinolas Verdier, Paryžiaus arkivyskupas, ir Kartagos vyskupas Lemaitre.

Legatą ir jo garbingus palydovus netoliausia nuo rūmų ribų pasitiko Bey'jaus karieta, vežama mulų. Ji vartojama pasitinkant karališkosios giminės narius. Tai gi karališkoji pagarba suteikta ir Šv. Tėvo Legatui.

Kardinolas Lepicier buvo priimtas rūmuose, esant visiems karališkosios šeimos nariams. Jis pareiškė Bey'ui Šv. Tėvo simpatijas Afrikai. Bey'us dėkojo ir ilgai kalbėjo su Legatu. Toliaus savo visų ministerių akyvaizdoje suteikė kardinolams Lepicier ir Verdier Nicham Iftikar'o Orderį.

Kardinolo Legato palydovai tapo pažymėti kitomis pagarbos žymėmis.

MUSŲ DARBAI

VISI žymesnieji veikėjai pastebi, jog lietuvių kolonijose, kur yra susikūrusios parapijos ir kur lietuviai turi savo mokyklas, ten visuomeninis gyvenimas plečiasi, auga. Kur nėra mokyklų, ar kitų kultūrinių įstaigų, — ten lietuvių tautinis susipratimas menkas, ten katalikystė pavojuje.

Prie visų mūsų parapijų yra žymūs būriai žmonių, kurie visa savo jėga remia tikybinius ir tautinius reikalus. Jų dėka palaikomos parapijos, mokyklos, prieglaudos. Tie žmonės gausiai aukoja ir, reikia pripažinti, jiems V. Dievas laimina.

Kartais tenka pastebėti, kaip turtingas asmuo, nenorėjęs duoti dolerio kito savo parapijos reikalams, nustoja tūkstančių, įsipainiojęs į nedorų žmonių pinksles. Teisieji ir geros valios žmonės, atrodo, it būtų saugojami ypatinga Dievo malone nuo panašių nelaimių.

Dar niekur neįvyko tai, kad delei teikiamos Bažnyčiai aukos būtų kas ubagais išėjęs, t. y. tapęs vargšu. Dievas laimina tiems, kurie rūpinasi Dievo garbe ir artimo sielos gerove.

Marijonų Kolegijos Remėjai tai gerai atjaučia. Kartais net graudu darosi, beskaitant Remėjų laiškėlius. Ten nusi-skundžiama nedorų žmonių persekiojimu, ten dėkojama Dievui už palaimą, ten prašoma pasimelsti. Sudarydami didelę ir galingą organizaciją, kuri savo tarpe jungiasi Dievo ir Tėvynės meile, padarysime daug stambių ir kilnių darbų.

Kolegijos Fondas kasdien auga. Jis nemažėja. Artėja laikas, kada bus galima įkūnyti visų Remėjų troškimas ir Marijonų Vienuolijos pastangos, — įsteigti lietuviams bernaiciams erdvę, daile ir

patogią Kolegiją, kurioje galėtų šimtai jaunuolių ruoštis į visuomeninius vadus.

Kolegijos Remėjai:

Pr. Gabriūtė Lietuva	3.00
D. Jasevičienė Hamtramch, Mich.	3.00
O. Skulienė Hamtramch, Mich...	3.00
Kar. Raila Roseland, Ill.	3.00
Sal. Sičiūnienė Hamtramch, Mich.	3.00
O. Aleskevičienė Waterbury, Conn.	3.00
M. Arlauskienė Scranton, Pa. ..	3.00
Em. Bladikienė Cicero, Ill.	5.00
Pr. Aukštakalnis Minersville, Pa.	5.00
J. Gavėnienė Harrison, N. J. ..	3.00
M. Bagonienė Luzerne, Pa.	3.00
O. Juškauskienė New Haven, Conn.	5.00
M. Jurkšienė Chicago, Ill.	3.00
O. Martinkienė Chicago, Ill.	3.00
O. Bertašienė Cicero, Ill.	3.00
F. Ambrulevičius Homestead, Pa.	3.00
Pet. Kulis Kendal, Mich.	2.00
S. Bernotas Chicago, Ill.	3.00
A. Vengeliienė Chicago, Ill.	3.00
M. Židavičienė Elizabeth, N. J. ..	3.00
S. V. Bensavage Waterbury, Conn.	3.00
S. A. Baniūnienė Orange, Mass.	3.00
Ant. Janušauskas Cicero, Ill. ..	3.00
Ant. Rabičauskas Cicero, Ill.	3.00
Mat. Kizlauskienė Cicero, Ill. ..	3.00
D. Vilkas Sheboygan, Wis.	3.00
Vikt. Asipavičienė Worcester, Mass.	4.00
Val. Dabašinskienė Cicero, Ill. ..	3.00
Ad. Rimidaitė Chicago, Ill.	5.00
F. Urbik Chicago, Ill.	3.00
Pr. Širvaitis Detroit, Mich.	3.00
Al. Kazlauskienė Brooklyn, N. Y.	3.00
Kaz. Čenkus Ashley, Pa.	3.00
Magd. Reklienė Ashley, Pa.	3.00
Mar. Povilaitienė Ashley, Pa.	2.00
L. Druktenienė Chicago, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Norėčiau padaryti auką Marijampolės Marijonų vienuolynui, kad pastatytų dailų antkapį a. a. kun. V. Senkui atminti. Praneškite, kaip ir kur pinigus siųsti.

Ona Raudonienė, Cleveland, O.

ATSAKYMAS. Tamsta sumanei gerą dalyką: paskutinis "baltas generolas" a. a. kun. A. Senkus vertas tos pagarbos. Pinigus bus geriausia pasiųsti paštu. Nu-eikite į paštą ir išpirkite užsieninį money orderį. Pinigus siųskite šiuo adresu: Kun. J. Totoraitis, Lietuvos Marijonų Provincijolas, Marijampolė, Lithuania, Europe.

KLAUSIMAS. Kiek kainuoja "Lai-vas" į Lietuvą? A. Ne—nė, Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Du doleriai metams. Antrame "Laivo" puslapyje yra nurodytos kainos.

KLAUSIMAS. Ar mūsų laikuos būna kankinių už tikėjimą?

J. Smulskis, Phila., Pa.

ATSAKYMAS. Taip, būna. Rusijoje daug žmonių išžudyta už tikėjimą. Solo-vecko kalėjime dabar esą kankinami 7 vyskupai ir apie 30 kunigų.

Vidurinės Afrikos Ūgandos šalyje 1929 m. rugpiūčio 9-12 d. buvo nukankyta 18 metų mergaitė Morta. Kinijoj ir kitose šalyse pasitaiko kankinių. Reikia melstis, kad jų kančios ir pralietas kraujas būtų krikščionijai sėkla.

KLAUSIMAS. Kodėl vyrai pavydi moterims įeiti politikon? Visur stato kliū-tis, kur tik gali. A. Ruth, Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Vyrai gina savo tei-ses. Kur moterys įgauna didelės valdžios, ten jos savo pagelbininkėmis stato mote-ris, a. a. Yellville, Arkansas, o vyrai tu-ri eiti namuose jų pareigas.

KLAUSIMAS. Kaip suprasti Šv. Dva-sios paėjimą? Mokinama, jog Šv. Dvasia

paieina iš Dievo Tėvo ir Sūnaus ir yra Meilės Dvasia.

P. Jonaitis, Shenandoah, Pa.

ATSAKYMAS. Tikra tiesa, jog tre-čiasis Švenč. Trejybės Asmuo, Šv. Dva-sia, paieina iš Tėvo ir Sūnaus. Apie tai mums pasakė Išganytojas Jam tikėti pri-valome. Kaip-gi tas paėjimas vaizduotis ir suprasti, sunku atsakyti, nes tai liečia giliausią Šv. Trejybės paslaptį.

Galima vien paaiškinti pavyzdžiu. Žmogaus siela turi Šv. Trejybei panašu-mo, nors žmogus sudaro tik vieną asme-nį, o Dievas yra prigimtimi vienas, o as-menyse trys. Žmogaus sieloje randasi iš-mintis, jos mintis ir savo išminties pa-mėgimas. Amžinoji Išmintis, Dievas Tė-vas gimdo Amžinąjį Žodį. Iš tų dviejų Asmenų kyla Meilės Dvasia, trečiasis Šv. Trejybės Asmuo. Visi jie yra vienodai amžini, galingi, nes viena ir ta pati die-viškoji prigintis, bet skiriasi Asmenybe: Tėvas nėra Sūnus ir Sūnus nėra Šv. Dva-sia.

KLAUSIMAS. Delko vyrai nori ko-ntroliuoti moterų madas? Nusikirpome plaukus, vyrai pravirko, kad bus blogai. Pritrumpinome sukneles — oje, oje — di-džiausias vyrų pasipiktinimas, kad pa-matė moterų kojas. Dabar pradėjome šmotus ilgesnius nešioti ir vėl negerai. Tai ar ne geriau būtų, kad vyrai labiaus savo jausmus tvarkytų, o ne moterų ma-das?

No. Abingtonietė.

ATSAKYMAS. Tikra tiesa, kad bū-tų labai, labai geras dalykas, kad vyrai savo jausmus tvarkytų, bet taip pat ne mažesnės yra svarbos reikalas, kad mo-ters tų jausmų neertzintų. Kurios mergi-nos ir moters tik "pritrumpino savo su-kneles", toms niekas nieko nesako, bet kurios pritrumpino taip, kad vyrai pa-matė ne tik kojas", bet ir visą pašiūrę,

tai jau tai perdaug, fe, negražu. Gėda tokioms merginoms ir moterims. Jos išrodo netekusios visiškai padorumo jausmų.

Bene jau gražu ir padoru, jei merginos ir moterys taip pasirėdo, kad per jų sukneles nekurių jų kūno dalys iš priešakio ir užpakalio *perdaug aiškiai* pūpso. Arba suknelės pečiai iškirpti kone iki....

Taigi mat padoresni vyrai nepageidauja nuolatos į tokią parodą žiūrėti ir jie maišosi į moterų madas, kurios tai per trumpos, tai per ilgos, o niekuomet beveik nebūva kaip reikia. Trūksta padorumo.

KLAUSIMAS. Kas vienų Mišių šventą dieną išklauses ir šv. Komunijapriėmęs, kitų Mišių laike lošia kortomis saliūne, ar jam yra nuodėmė?

J. T. Mo.

ATSAKYMAS. Kas tinkamai šv. Mišių išklausė, tas Bažnyčios įsakymą išpildė. Jei jis kitų Mišių neklauso, jam nėra nuodėmės.

Kas priima šv. Komuniją, tas privalo padaryti po to padėkonę ir pasimelsti nors 10 ar 15 minučių. Žinoma, kas daugiau laiko pašvęstų po Komunijos maldai, būtų labai gerai.

Po Komunijos gali žmogus eiti prie visokių padorių darbų ir žaislų. Lošti kortomis del praleidimo tik laiko be sėkmių, be barnių ir piktumų nėra jokios nuodėmės. Lošti kortomis saliūne nebūtų nuodėmės, jei ten tuomi nedaroma papiktinimų, jei ten nėra saliūniškų blevyzgojimų ir pliauškimų.

Žinoma, tuojaus po Komunijos eiti saliūnan ir ten kortuoti nėra tinkamas daiktas, nors ir nebūtų nuodėmės.

KLAUSIMAS. Kaip geriau, ar eiti, ar neiti žmogūdį lankyti kalėjime? T. J.

ATSAKYMAS. Kalinius lankyti visada yra geras darbas, jei tai daroma su gera intencija. Jei kas uždarytas kalėjime

me nekaltai, jis reikia lankyti, kad jį suraminus, sustiprinus, ar kaip kitaip pagelbėjus. Jei kas yra kalėjime už piktdarybę, tas naudinga lankyti, kad privedus prie atgailos už piktus darbus, prie išsižadėjimo jų, o pasirinkimo doro gyvenimo.

KLAUSIMAS. Ar man nuodėmė, jei aš, priklausydamas prie šv. Vincento Pauliečio labdaringosios draugijos, neduo du pavalgyti prašantiems, kurie, sako, negauna niekur darbo? T. M—ri.

ATSAKYMAS. Yra gailestingasis darbas "alkaną pavalgydinti." Tai privalo daryti kiekvienas doras katalikas, itin šv. Vincento Pauliečio draugijos narys. Vienok apsižiūrėjimas ir atsargumas yra reikalingas. Ne kiekvienas prašas yra vertas. Daug yra apgavikų ir išnaudotojų dorų žmonių gerumo. Geriausias dalykas turėti šv. Vincento Draugijos Centro Valdybos arba šelpiamosios komisijos adresą ir ten pasiųsti prašančius pašalpos. Gi, pavalgydyti tokius, kurių neturtas yra aiškiai žinomas.

KLAUSIMAS. Kada žmonės sako, kad šv. Tėvas pripažino Vilnių lenkams, kaip į tai trumpai atsakyti ir tą klausimą tinkamai išaiškinti? K—tas.

ATSAKYMAS. Trumpiausias atsakymas yra, kad šv. Tėvas į valstybių politikos reikalus nesikiša. Jis nei vienai valstybei nepasakė, kad "tu tą ir tą žemės plotą užgrobk, tu tąjį žemės plotą atiduok," nesakė taip pat, kad "tu tą užgrobtąjį žemės plotą pasilaikyk."

Šv. Tėvas žiūri tikėjimo ir Bažnyčios reikalų. Kolei Vilnius yra lenkų rankose, Vilniaus krašto Bažnyčios reikalus tvarko Lenkijos vyskupas, nes Lietuvos vyskupi lenkų valdžia neleisti Vilniuje šeiminkauti. Kada Lietuva atgaus Vilniaus kraštą, jo Bažnyčios reikalus šv. Tėvas tuojaus paves Lietuvos vyskupi.

Kitai šv. Tėvas negali padaryti.

KLAUSIMAS. Delko kunigas sekma-dieniais prieš Sumą šlaksto žmones šve-stu vandeniu? K—at.

ATSAKYMAS. Kaip kasdieniame kū-no gyvenime vanduo vartojamas apvaly-mui ir gaivinimui, panašiai vanduo pri-taikintas sielos apvalymui ir gaivinimui. Jėzus Kristus taip surėdė ir Bažnyčia tą surėdymą pildo.

Bažnyčia šventina vandenį ir prašo, kad Dievas visiems laimintų, malonių tei-ktų, nuo nelaimių saugotų ir sielai gyvy-bę ir sveikatą teiktų, kurie tik tuo van-deniu naudosis.

Mišios yra nekruvinoji Jėzaus auka. Jos yra labai garbingas dalykas ir tei-kia Dievui didžiausią garbę.

Bažnyčia trokšta, kad žmonės kodau-giausia naudotų turėtų iš klausymo šv. Mišių. Tuo didesnę naudą jie turi, juo jų sielos grynesnės. Bažnyčia, šlakstydama žmones vandeniu, rūpinasi tuomi la-biau jų sielas apvalyti, prie gailesties už nuodėmes paraginti. Todėl ji kunigo, ku-ris atstovauja visus žmones, lūpomis kal-ba: "Pašlakstyk mane, Viešpatie, izopu ir busiu išbaltintas, nuplauk mane, o bu-siu už sniegą baltasnis." Arba lotyniškai: "Asperges me, Domine, hyssopo et mun-dabor; lavabis me et super nivem deal-babor...."

—o—

LIETUVOS ŽINIOS

Iš tretininkų gyvenimo. Žem. Kalva-rija. Kovo 7—9 d. čia buvo tretininkams rekolekcijos. Rekolekcijoms vadovavo kun. Drabnys, M. I. C. Nepaprastas mums tretininkams buvo džiaugsmas, kad galė-jom sulaukti šitų gražių rekolekcijų. No-rintiems būti geresniems ir naudingiems tretininkams tos rekolekcijos davė labai daug tam paraginimų bei nurodymų. Kaip

padėkosim brangiam vadovui už taip di-delį del mūsų pasiaukojimą? Melsim Die-vą, kad suteiktų mūsų dvasios vadovui sveikatos ir malonių, kurių labiausiai yra jie reikalingi. — Prileista prie profesijos 10 asmenų ir 10 prie įvilktuvių. Mūsų brangūs Tėveliai, susirūpinę del mūsų sielų, nuėjo net pas vieną ligonį ir ten jam padarė nepaprastą džiaugsmą, uždė-dami įvilktuvių rūbą.

Iš "Šaltinio."

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius rei-kausus, kuris visiems geros valios žmonėms mielu noru patarnauja, — tai

"DRAUGAS"

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 me-nesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų \$4.00.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkitės "Drauge", nes "Draugas" kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

"Draugo" knygyne galite gauti įvai-riausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. "Draugo" adresas: 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.